

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
“City of Heavenly Fire”

Copyright CITY OF HEAVENLY FIRE © 2014
by Cassandra Clare LLC

Copyright © 2015 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica:
STARDUST LAB
www.stardust.rs

ISBN 978-86-7702-426-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2015.

Kasandra Kler

**GRAD
NEBESKE
VATRE**

ŠESTA KNJIGA SERIJALA
**INSTRUMENTI
SMRTI**

Preveli

Zvezdana Šelmić i Nikola Petaković

**Čarobna
knjiga**

Za Elajasa i Džouni

POSVETA

Oni koje volim, znaju da ih volim. Ovaj put želim da zahvalim čitaocima koji su ostali sa mnom u epskoj, ludoj vožnji ove sage, kroz sve nedoumice, tenzije i osećanja. Ne bih vas menjala za svu čaroliju Magnusovog potkrovlja.

*U bogu je slava: i kad ljudi teže,
To nije ništa drugo do iskre od prevelike nebeske vatre.*

Džon Drajden, „Avsalom i Ahitofel“

PROLOG

PADA POPUT KIŠE

Institut u Los Anđelesu, decembar 2007. godine

Na dan kada su ubijeni roditelji Eme Karsters vreme je bilo savršeno.

A opet, vreme u Los Anđelesu obično je savršeno. Emu su roditelji u vedro zimsko jutro ostavili na institutu koji se nalazio u brdima iznad Pacifičkog obalskog auto-puta, sa pogledom na okean. Nebo je bilo poput belog prostranstva, bez oblaka, koje se protezalo od litica Pacifik Palisejda do plaža kod Point duma.

Prethodne noći stigao je izveštaj o demonskim aktivnostima blizu pećina na plaži Leo Kariljo. Karstersovima je dodeljen zadatak da to istraže. Ema će se kasnije sećati kako joj je majka namestila iza uva odbegli pramen kose i ponudila ocu da mu ucrta runu neustrašivosti. Džon Karsters se nasmejao i rekao da nije siguran šta da misli o tim modernim runama. Lepo njemu ide i sa onim što je zapisano u Sivoj knjizi, hvala lepo.

U tom trenutku, međutim, Ema je bila nestrpljiva, grlila je na brzaka svoje roditelje da bi se što pre oprostila i pojurila uz stepenice Instituta, i uskoro, ranac joj je odskakivao na leđima dok su joj oni mahali iz dvorišta.

Ema je obožavala to što je mogla da vežba u Institutu. Ne samo zato što joj je tu živeo najbolji prijatelj Džulijan već i zato što je uvek, kada je ulazila u Institut, imala osećaj kao da uleće u okean.

Bila je to masivna građevina napravljena od drveta i kamena, na kraju dugog šljunkovitog prilaza koji je vijugao kroz brda. Svaka soba, svaki sprat, gledali su na okean, planine i nebo, i sve se talasalo od plave, zelene i zlatne boje. Ema je sanjala o tome da se popne sa Džulsom na krov, mada su ih u tome dosad osujećivali roditelji, da vidi da li se pogled pruža skroz do pustinje na jugu.

Ulazna vrata su je poznavala i odmah su se otvorila pod njenim poznatim dodirom. Ulazni hol i niži spratovi Instituta bili su puni odraslih Senolovaca koji su šetali napred-nazad. Ema je zaključila da je neki sastanak u toku. Uхватила je pogledom u gužvi i Endrua Blektorna, Džulijanovog oca i šefa Instituta. Ne želeći da se zadržava zbog pozdravljanja, pojurila je prema svlačionici na drugom spratu, gde se presvukla. Farmerke i majicu zamenila je odećom za trening, prevelikom košuljom, pamučnim pantalonama koje su takođe bile velike, a najvažniji predmet, bodež, visio joj je sa ramena.

Kortana. To ime značilo je samo „kratak mač“, ali za Emu on nije bio kratak. Bio je dužine njene podlaktice, sečivo od sjajnog metala, na kome su bile ugravirane reči od kojih ju je uvek podilazila jeza: *Ja sam Kortana, od istog čelika i čudi kao i Džojez i Darendal*. Otac joj je objasnio njihovo značenje prvi put kada je stavio taj mač u njene ruke. Imala je tada deset godina.

„Ovo možeš koristiti za trening dok ne napuniš osamnaest godina, kada će postati tvoj“, rekao joj je Džon Karsters smešeći se, dok je ona prstima prelazila po natpisu. „Da li razumeš šta te reči znače?“

Odmahnula je glavom. Čelik je znala šta znači, ali ne i čud. Čud znači bes, a otac ju je uvek upozoravao da bes mora da drži pod kontrolom. Kakve je to sve imalo veze sa sečivom?

„Znaš za porodicu Vejland“, govorio bi joj. „Bili su čuveni proizvođači oružja, pre nego što su gvozdene sestre počele da kuju sve bodeže za Senolovce. Vejland Kovač napravio je Ekskalibur i Džojez, Arturove i Lanselotove mačeve, kao i Darendal, mač heroja Rolanda. A oni su napravili i ovaj mač, od istog tog čelika. Svaki

čelik mora biti saobražen temperamentu, što znači da mora biti podvrgnut velikoj toploti, na granici topljenja ili uništenja metala, da bi ojačao.“ Obično bi je tad poljubio u teme. „Karstersi već generacijama nose ovaj mač. Ovaj natpis nas podseća na to da su Senolovci oružje anđela. Iskušaj nas u vatri, i postaćemo jači. Kada patimo, mi opstajemo.“

Ema je jedva čekala da prođe tih šest godina, da napuni osamnaest, i da može da putuje po svetu, da se bori sa demonima, da bude iskušana u vatri. Namestila je mač za pojas i krenula iz svlačionice, zamišljajući kako će to izgledati. U mašti je stajala na grebenu iznad mora kod Point duma, braneći se od Raum demona Kortanom. Džulijan je, naravno, bio pored nje, sa svojim omiljenim oružjem, samostrelom.

U njenim mislima, Džuls je uvek bio tu. Ema ga je poznavala otkad je znala za sebe. Blektornovi i Karstersovi oduvek su bili bliski, a Džuls je bio samo nekoliko meseci stariji od nje. Nikada nije živela u svetu u kojem nema i njega. Naučila je da pliva u okeanu s njim još dok su oboje bili bebe. Zajedno su naučili da hodaju i trče. Njegovi roditelji su je nosili u naručju, a njegovi stariji brat i sestra korili su je kada bi bila nevaljala.

A često su bili nevaljali. Kada su imali sedam godina, ofarbali su snežnobelog porodičnog mačora Oskara u svetloplavo. To je bila njena ideja, ionako je Džulijan preuzeo krivicu, kao što je često činio. Na kraju krajeva, uvek bi istakao da je ona bila jedinica, a on jedno od sedmoro dece. Njegovi roditelji bi zaboravili da su ljuti na njega mnogo brže nego njeni.

Setila se smrti njegove majke, odmah posle Tavijevog rođenja, i kako je stajala pored Džulsa držeći ga za ruku dok je telo njegove majke gorelo u kanjonima i dim se uzdizao u nebo. Sećala se da je plakala i da je mislila kako dečaci plaču drugačije od devojčica, groznim isprekidanim jecajima, kao da ih razvlače kukama. Možda je njima bilo gore jer se od njih nije očekivalo da plaču...

„Oops!“, Ema se zateturala unazad. Bila je toliko zadubljena u svoje misli da je naletela pravo na Džulijanovog oca, visokog čoveka sa istom razbarušenom smeđom kosom kao i većina njegove dece. „Izvinite, gospodine Blektorn!“

Nacerio se. „Nisam još uvek sreo nikoga ko je toliko nestrpljiv da stigne na časove“, viknuo je za njom dok je jurila niz hodnik.

Soba za vežbanje bila je jedna od Eminih omiljenih prostorija u celoj zgradi. Zauzimala je gotovo ceo sprat, a istočni i zapadni zidovi bili su u staklu. Skoro svuda oko sebe mogla je videti plavi okean. Linija obale bila je vidljiva od severa do juga, a beskrajne vode Pacifika protezale su se prema Havajima.

U središtu prostorije, čiji se drveni pod sijao, stajala je tutorkinja porodice Blektorn, žena zapovednik po imenu Katerina, trenutno zaokupljena podučavanjem blizanaca kako da bacaju noževe. Livi je, kao i uvek, poslušno slušala instrukcije, ali Taj ju je mrko gledao i oklevao.

Džulijan je, obučen u laku odeću za trening, ležao na leđima pored zapadnog prozora i pričao sa Markom, koji je glavu zabio u knjigu i davao sve od sebe da ignoriše svog mlađeg polubrata.

„Zar ne misliš da je Mark pomalo uvrnuto ime za Senolovca?“, pitao ga je Džulijan u trenutku kada je Ema prilazila. „Mislim, ako stvarno razmisliš o tome? Zbunjujuće je. Markiraj me, Mark.“

Plavokosi Mark podigao je glavu i pogledao u mlađeg brata. Džulijan je dokono crtkao stelom po ruci. Držao ju je kao četkicu, zbog čega ga je Ema stalno grdila. Stelu treba da držiš kao stelu, kao da je nastavak tvoje ruke, a ne umetnički alat.

Mark je glasno uzdahnuo. Sa svojih šesnaest godina bio je taman toliko stariji da ga je sve što su Ema i Džulijan radili nerviralo ili mu je bilo besmisleno. „Ako ti to smeta, možeš me zvati punim imenom“, uzvratilo mu je.

„Mark Entoni Blektorn?“, Džulijan je nabrao nos. „Potrebno je mnogo vremena da se to izgovori. Šta ako nas napadne demon? Dok izgovorim pola tvog punog imena, ti možeš biti mrtav.“

„Da li ti u toj situaciji *spasavaš moj život?*“, pitao ga je Mark. „Malo si se zaneo, a, upišanko?“

„Nije nemoguće.“ Džulijan je, ne baš zadovoljan što je prozvan upišankom, seo. Kosa mu je štrčala na sve strane. Njegova starija sestra Helen stalno ga je napadala četkom za kosu, ali to nikada nije pomoglo. Imao je kosu Blektornovih, poput svog oca i većine braće i sestara, neukrotivo talasastu, boje tamne čokolade. Emu je oduvek fascinirala njihova porodična sličnost, jer je ona sama veoma malo ličila na svoje roditelje, osim ukoliko se ne računa to što joj je otac imao plavu kosu.

Helen je već mesecima bila u Idrisu sa svojom devojkom Alin. One su već razmenile porodično prstenje i bile su u „veoma ozbiljnoj vezi“, sudeći prema rečima Eminih roditelja, što je uglavnom značilo da su se zaljubljeno gledale. Ema je bila odlučna da se, ako se ikada zaljubi, nikada tako ne zatreska. Koliko je shvatila, bilo je neke strke oko toga što su obe bile devojke, ali nije shvatala zašto, i Blektornovi izgleda da su veoma voleli Alin. Ona je delovala umirujuće, i Helen pored nje nije bila zabrinuta.

Helenino odsustvo značilo je da niko ne skraćuje Džulsovu kosu, i sunčeva svetlost mu je obojila vrhove kovrdžâ zlatnom bojom. Sa prozora duž istočnog zida videle su se linije senke od planina koje su odvajale okean od San Fernando doline. Bili su to suvi, prašnjavi vrhovi ispresecani kanjonima, sa kaktusima i trnovitim žbunjem. Ponekad bi Senolovci izlazili napolje da treniraju i Ema je volela te trenutke, volela je da pronalazi skrivene staze, tajne vodopade i uspavane guštere koji su ležali na okolnim stenama. Džulijan je bio vešt u tome da privoli guštera da se uspuže na njegov dlan i tamo odspava dok ga on palcem mazi po glavi.

„Pazi!“

Ema se sagnula kada je sečivo sa drvenim vrhom proletelo pored njene glave i odbilo se o prozorsko staklo, pri padu udarivši Marka u nogu. Bacio je knjigu i ustao, prekorno ih gledajući. Tehnički

gledano, trebalo je on da nadzire trening i pruža podršku Katerini, ali više je voleo da čita nego da podučava.

„Tiberijuse“, rekao je. „*Nemoj* da bacaš noževe na mene.“

„Bilo je slučajno.“ Livi je stala između svog brata blizanca i Marka. Tiberijus je bio tamnokos isto koliko je Mark bio plave kose, i bio je pored Marka i Helen jedini koji se nije uklapao. Zbog svoje krvi stanovnika Podzemnog sveta, nije imao smeđu kosu i plavozelene oči, što su bile porodične osobine Blektornovih. Taj je imao kovrdžavu crnu kosu i sive oči, boje čelika.

„Ne, nije“, rekao je Taj. „Gađao sam tebe.“

Mark je uzdahnuo i prošao rukom kroz kosu, zbog čega je ona sada štrčala. Mark je imao oči Blektornovih, ali kosa mu je, kao i Helenina, bila svetloplave boje, iste kao i kod njegove majke. Glasine kažu da je Markova majka bila princeza na Sili dvoru, da je imala aferu sa Endruom Blektornom iz koje se rodilo dvoje dece, koje je ona ostavila na stepeništu Instituta u Los Anđelesu noć pre nego što je zauvek nestala.

Džulijanov otac je primio svoju poluvilenjačku decu i odgajio ih kao Senolovce. Senolovačka krv bila je dominantna, i iako se Savetu to nije svidelo, prihvatili su decu iz Podzemnog sveta u Klavu dokle god je njihova koža mogla da istrpi rune. I Helen i Mark su prve rune dobili sa deset godina, i koža ih je uspešno zadržala, iako je Ema ocenila da nanošenje rune boli Marka više nego ostale Senolovce. Primetila je da se trza kada bi mu se stela urezala u kožu, iako je on pokušavao to da sakrije. U poslednje vreme primećivala je mnogo toga u vezi sa Markom, između ostalog, i to kako je njegovo čudno, vilenjački oblikovano lice bilo dopadljivo i kako su mu ramena bila široka. Nije znala zašto primećuje sve te stvari i nije joj se to baš ni svidalo. Zbog toga je ponekad želela da se brecne na Marka ili da se sakrije, često obe te stvari u isto vreme.

„Buljš“, rekao joj je Džulijan, gledajući Emu preko kolena.

Ona se trгла. „U šta?“

„U Marka – ponovo.“ Zvučao je iznervirano.

„Ućuti!“, prošištalala je Ema i zgrabila njegovu stelu. On ju je oteo i usledila je borba. Ema se kikotała dok se kotrljala s njim. Toliko dugo je trenirala s njim da je znala svaki njegov pokret pre nego što bi ga napravio. Jedini problem bio je u tome što mu je često popuštala. Ideja da bilo ko povredi Džulijana činila ju je gnevnom, a taj bes ponekad je usmeravala i ka sebi.

„Da li je ovo zbog onih pčela u tvojoj sobi?“, pitao je Mark dok je prilazio Tiberijusu. „Znaš zašto smo morali da ih se rešimo!“

„Pretpostavljam da si to uradio da bi me osujetio“, odgovorio je Taj. Taj je bio nizak za svojih deset godina, ali je imao rečnik i izgovor kao da ima osamdeset godina. Taj obično nije lagao, uglavnom zato što nije shvatao zašto bi morao da laže. Nije mogao da shvati zašto neke stvari koje on radi nerviraju ili uznemiravaju ljude, i njihov bes smatrao je zbunjujućim ili zastrašujućim, u zavisnosti od raspoloženja.

„Nije posredi nikakvo *osujećivanje*. Prosto ne možeš da držiš pčele u svojoj sobi...“

„Ja sam ih proučavao“, objasnio je, crveneći u licu. „To je bilo važno, i one su bile moji prijatelji, i znao sam šta radim.“

„Isto kao što si znao šta radiš sa onom zmijom zvečarkom?“, poklopio ga je Mark. „Ponekada ti nešto oduzimamo zato što ne želimo da se povrediš, znam da je to teško razumeti, ali, Taj, mi te volimo.“

Taj ga je bleđo gledao. Znao je šta znače reči „mi te volimo“, ali nije mu bilo jasno zbog čega je to bilo objašnjenje za bilo šta.

Mark se sagnuo, ruke je stavio na kolena, i pogledao Taja pravo u oči. „Dobro, ovako ćemo...“

„Ha!“, Ema je uspela da baci Džulijana na leđa i da mu ponovo otme njegovu stelu. On se smejaó, migoljeći se ispod nje, sve dok mu nije zakucala ruku za zemlju.

„Predajem se“, rekao je. „Predajem...“

Smejao se, a ona je odjednom shvatila da je ležanje na Džulijanu u stvari nekako neuobičajeno, i shvatila je, takođe, da poput Marka, i on ima lep oblik lica. Okruglo, dečaćko i zaista prisno, ali ona je skoro mogla da vidi kroz njegovo sadašnje lice u lice koje će imati kada bude stariji.

Zvuk zvona Instituta odjeknuo je kroz prostoriju. Bio je to dubok, sladak, zvonak zvuk, poput zvuka crkvenih zvonâ. Spolja, Institut je Zemljanima izgledao kao ruševine stare španske misije. Iako su svuda okolo stajali znaci PRIVATNO VLASNIŠTVO i NE PRILAZITE, ponekad bi ljudi, obično Zemljani sa oslabljenim vidom, ipak uspevali da dolutaju do ulaznih vrata.

Ema je ustala sa Džulijana i obrisala odeću. Nije se više smejala. Džulijan je seo, naslonivši se na ruke, i ljubopitivo je gledao. „Sve u redu?“, pitao je.

„Udarila sam lakat“, slagala je, i pogledala u ostale. Katerina je pokazivala Livi kako da drži nož, a Taj je sa neodobravanjem odmahivao glavom prema Marku. *Taj*. Ona je bila ta koja mu je dala nadimak kada se rodio, zato što sa osamnaest meseci nije bila u stanju da izgovori Tiberijus, pa ga je umesto toga zvala Taj-Taj. Ponekada se pitala da li se sećao. Bilo je čudno, stvari koje su Taj u bile važne, kao i one koje nisu. To se nije moglo predvideti.

„Ema?“, Džulijan se nagnuo napred, i oko njih kao da je odjednom sve eksplodiralo. Odjednom se pojavila neverovatno jaka svetlost, i svet iza prozora postao je belozlatan i crven, kao da je Institut zahvatio požar. U isto vreme pod se zaljuljao kao pramac broda. Ema je kliznula napred u trenutku kada se odozdo začulo užasno vrištanje – stravičan neprepoznatljiv vrisak.

Livi je uzdahnula i došla do Taja, obgrlila ga rukama kao da želi celog da ga pokrije i zaštititi svojim telom. Livi je bila jedna od retkih ljudi koji su mogli da ga dodiruju a da mu to ne smeta. Stajao je razrogačenih očiju, sa jednom rukom u rukavu sestrine košulje. Mark se već digao na noge, a Katerina je pobleдела, što je stvaralo kontrast njenim crnim kovrdžama.

„Ostanite ovde“, rekla je Emi i Džulijanu, i izvukla mač iz korica za pojasom. „Pazite na blizance. Mark, pođi sa mnom.“

„Ne!“, rekao je Džulijan, ustajući. „Mark...“

„Biću u redu, Džulse“, rekao je Mark i nasmešio se, a u obema rukama je već držao bodeže. Bio je brz sa noževima, nepogrešivo je gađao. „Ostani sa Emom“, rekao je, klimnuo glavom prema njima, i nestao za Katerinom, a vrata od sobe za trening za njima su se zatvorila.

Džuls je prišao Emi, uzeo je za ruku i pomogao joj da ustane. Ona je htela da mu kaže da je dobro i da može i sama da ustane, ali mu je dozvolila da joj pomogne. Razumevala je potrebu da se oseća kao da radi nešto, bilo šta korisno. Sa donjeg sprata začuo se još jedan vrisak, a potom i zvuk razbijanja stakla. Ema je pojurila prema blizancima. Oni su bili potpuno mirni, kao male statue. Livi je bila sivopepeljasta u licu, a Taj se grčevito držao za njenu košulju.

„Biće sve u redu“, rekao je Džuls i stavio bratu ruku na leđa. „Šta god da je posredi...“

„Nemaš pojma o čemu je reč“, promućao je Taj. „Ne možeš reći da će biti u redu. *Ne znaš.*“

Tada se začuo još jedan zvuk. Bio je još jeziviji od vrištanja. Bilo je to stravično zavijanje, divlje i zlokobno. *Vukodlaci?*, zapanjeno je pomislila Ema, ali zavijanje vukodlaka je ona već čula, ovo je bilo nešto mnogo mračnije i okrutnije.

Livi je obgrlila Tajevo rame. Podigao je glavu, pogledao prvo Emu, pa zatim i Džulijana. „Ako se budemo ovde sakrivali“, rekao je, „i ovo nas, šta god to bilo, pronađe i povredi našu sestru, to će biti tvojom krivicom.“

Livi je lice sakrila iza Taja. On je blago govorio, ali Ema nije imala nikakvih sumnji u to da je tako i mislio. I pored Tajevo zastrašujućeg intelekta, njegove čudnovatosti i nezainteresovanosti za druge ljude, bio je nerazdvojan od svoje sestre blizakinje. Ako bi Livi bila bolesna, on bi spavao pored njenog kreveta, ako bi se ogrebala, on bi

paničio, i to je bilo obostrano. Ema je pročitala na Džulijanovom licu neodlučnost, pogledao je u nju, i ona mu je odmah klimnula. Ideja da ostanu u sobi za trening i čekaju to što je proizvodilo onaj zvuk bila je za nju ravna osećaju ljuštenja kože naživo.

Džulijan je prešao preko sobe i vratio se sa samostrelom i dva bodeža. „Sada moraš da pustiš Livi, Taj“, rekao je, i blizanci su se potom razdvojili. Džuls je dodao jedan bodež Livi, a drugi je ponudio Tiberijusu, koji ga je gledao kao da ne zna o čemu je reč. „Taju“, rekao je Džuls i spustio ruku. „Zašto si imao pčele u svojoj sobi? Šta to voliš u vezi sa njima?“

Taj nije ništa rekao.

„Voliš to što one saraduju, zar ne?“, rekao je Džulijan. „E pa, mi sada moramo da saradujemo. Idemo u kancelariju da pozovemo Klavu, važi? Poziv upomoć. A oni će poslati pojačanje da nas zaštititi.“

Taj je kruto klimnuo glavom i ispružio ruku da uzme bodež. „To bih i ja predložio, da su me Mark i Katerina slušali.“

„On i bi“, rekla je Livi. Ona je uzela bodež sa više samouverenosti nego Taj, i držala ga kao da zna šta da radi s njim. „Na to je mislio.“

„Sada ćemo morati da budemo veoma tihi“, upozorio je Džuls. „Vas dvoje ćete sa mnom do kancelarije.“ Podigao je pogled prema Emi. „Ema će otići po Tavija i Dru, i naći ćemo se tamo. Važi?“

Emi je srce poskočilo. Oktavijus, Tavi, praktično beba, star dve godine, i Dru, osam godina, previše mlada da počne sa treninzima. Naravno da će neko morati da ih dovede. A Džuls ju je molećivo gledao.

„Da“, rekla je. „Tačno to ću da uradim.“

Kortana je bila Emi za pojasom, nož u ruci. Učinilo joj se da oseća metal kako joj pulsira kroz vene, poput otkucaja srca, dok se kretala niz hodnik Instituta, leđima uza zid. Vrlo često, na zidu hodnika bi se pojavio prozor, i pogled na plavu vodu okeana, zelene planine i umirujuće bele oblake bi je izazivao. Pomislila je na svoje roditelje, koji su negde na plaži i nemaju pojma šta se dešava na